

[Socialministeren.]

Den er senere godkendt af dette Parti, men det er mig selv, der har fundet paa, at det er urimeligt, ubilligt og uheldigt — saaledes som jeg har gjort Rede for i Bemærkningerne, til hvilke jeg tør henvise den ærede Ordfører for Venstre — at gentage de Bestemmelser, som var fastsat i 1924, medens jeg derimod finder, det er meget rimeligt at opretholde den nu foreslaede Bestemmelse: at hvor Lærlingenævnet kommer til Klarhed over, at en Virksomheds Forhold er til Hinder for en forsvarlig Oplæring af Lærlinge overhovedet, dér skal Nævnet nægte at godkende Kontrakten for at opnaa det, at vedkommende unge Mand ikke skal spille 2—3—4 Aar af sin Tid paa noget unyttigt. Og nu kan man nok saa meget sige, at det er der ingen Grund til i det virkelige Liv, men jeg ved dog, at ogsaa de ærede Ordførere kender Tilfælde, hvor man fra Fagenes og fra Kollegernes Side indenfor Haandværket har sagt, at det er ganske urimeligt, at det og det Lærested overhovedet faar Lov til at oplære Lærlinge. Det er for Resten hverken fra Lærlinge eller Svende, Henvendelse er sket til mig om denne Bestemmelse, det er fra 2 Oldermestre her i Landet.

I øvrigt var, maa jeg have Lov til at sige, den ærede Ordfører for Venstre imod § 6, som han var imod alle andre Ændringer af den gældende Lovgivning. Men heldigvis er der jo mange Paragraffer udover § 6, og den ærede Ordfører for Venstre holdt jo egentlig op med at gennemgaa Lovforslaget, efter at han var kommet til § 6, saa jeg haaber, at de sidste 17—18 Paragraffer til Gengæld kan gaa igennem. Saa kan vi jo forhandle om de første 6.

Da det ærede Medlem var kommet saa langt, overfaldt hans almindelige Begejstring for Haandværkerstanden her i Landet ham saaledes, at han hengav sig til en almindelig, men virkelig smuk og til Dels lyrisk Lovprisning af den danske Haandværkerstand og Fremhæven af dens stadig stigende Vanskeligheder ogsaa i Forholdet til det offentlige, der generede den mere og mere i Opfyldelsen af dens samfundsgavnlig Pligter. Til dette vil jeg sige, at jeg ved ikke, overfor hvem det er nødvendigt at holde denne Tale; jeg har da ikke i Sinde at angribe den danske Haandværkerstand, og jeg ved ikke, om nogen andre har det i Sinde eller overhovedet at underkende dens store Arbejde. Jeg finder derfor ikke Grund til at sige noget som helst andet til denne Udvikling, end at jeg synes, den ærede Ordfører

ikke burde have endt med en egentlig direkte Fornærmelse mod de københavnske Arbejdere. . . . (Johannes Jensen: Arbejdere?) — Ja — idet han omtalte de unge Arbejdere, der kom fra Landet ind til København, som dem, der kunde deres Fag og havde Lyst til at arbejde. Hvis det ikke dermed var Meningen at sige, at det var en Fordel for københavnske Mestre at antage disse i Stedet for københavnske Lærlinge, ved jeg ikke, hvad Udtalelsen skulde betyde, og hvis den betyder det, synes jeg, den indeholdt en Fornærmelse mod de københavnske unge eller maaske deres Mestre, som ikke havde Evne til at uddanne dem eller give dem Lyst til Faget.

Med disse faa og korte Bemærkninger tror jeg at kunne forlade den ærede Ordfører for Venstre, uden at han kan beklage sig over, at jeg ikke har imødegaaet, saa vidt det var muligt og i Henhold til Tradition, hvad han har rørt ved, og gaa over til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, som jeg for øvrigt allerede har gjort nogle Bemærkninger til. Dette ærede Medlem sagde, at han fandt Tidspunktet uheldigt til at fremsætte et Lovforslag af denne Art, nu da de erhvervsdrivende sukker under o. s. v. — vi kender jo Resten. Ja, det kan man jo godt sige, men jeg vil hertil svare: Saa er det virkelig uheldigt, at den høje Rigsdag, den Gang Tidspunktet var heldigt, ikke gennemførte et saadant Lovforslag, da det blev fremsat. Det er paabudt i Loven af 1921, at den skal revideres, og Regeringen har Gang paa Gang fremsat Forslag derom, og naar dette saa ikke bliver gennemført, kommer der en Tid, hvor Tidspunktet bliver uheldigt, nemlig hvis der indtræffer Krisetider. Men det kan Regeringen ikke gøre ved; hvis Rigsdagen ikke gennemfører Lovforslaget, naar Tidspunktet er heldigt, maa Regeringen blive ved at fremsætte Forslag, og hvis jeg vil opfylde Bestemmelserne i Lærlingeloven af 1921, maa jeg blive ved dermed. Det høje Landsting er jo da ogsaa fortroligt med at faa det samme Lovforslag Aar efter Aar. Jeg har siddet i Landstinget i 14 Aar, og jeg har set Forslag komme 10 Aar i Træk, Forslag, som vi alle har mødt som gamle Bekendte og hilst med Glæde. Jeg husker Lovforslaget om Dommerfuldmægtiges Privatpraksis, et Forslag, som jeg var fast ansat Ordfører for i en halv Menneskealder.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti udtalte, at Tendensen i Lovforslaget var at skabe et Modsætningsforhold mellem Arbejdsgiver og Arbejder.